

uren bij den ouden draaimolen staan. De nieuwe molen had een trek van belang; kinderen van de grootheid werden door meid of knecht of door vader en moeder zelf er heengebracht. Het was een liefhebberij om zoo kostelijk gekleede kinderen als prinsen en prinsessen op die prachtige paarden of in die makkelijke chaisjes te zien rondrijden, en dan nog zoo'n voornaamheid allemaal in de rondte!

Maar de oude molen werd daarom in 't geheel niet vergeten. Er waren nog genoeg eenvoudigen en minder bevoorrechten, die de heerlijke toeren, daar jaar in jaar uit genoten, in gedachtenis hielden, en op de vormlooze paarden en leelijke schuitjes kwamen toelopen ^{75a}). En het drukst liep het op de uren, als de oude vrouw er in zat, die zoo vroolijk met hen omging en nog wel eens een half toertje toegaf. De vrouw met het oliebolle kraampje, vlak er naast, die goede rekening vond bij den burgerlijken toeloop, zou den zooveel prachtiger nieuwe mallemolen niet hebben willen ruilen voor dezen ouden, waarbij haar olieketeltje van den ochtend tot den avond kon doorwerken. De molen was wel een uit den ouden tijd, zei ze, maar een bovenste beste; – de jongens zaten veel steviger op die blokpaarden, en de meisjes veel secuurder in de schuitjes dan in die nieuwerwetsche dingen; en dan nog voor zoo min centen; Maria, haar vriendelijk toeknikkend, zei: 'je ziet alweer, buurvrouw, ouwe liefde roest niet, en te duur is het zeker niet, maar honderd burgermanscenten maken toch ook een gulden.' Het was in 't groot, vertelde Maria later, (aan 'Anagrapheus' nl.) zoo veel geld als er in dat jaar met die twee draaimolens verdiend werd. En wat haarzelve betrof, ofschoon zij al die dagen slechts op een boterham teerde, toch had ze, door al wat haar gastvrouw daarbij in het kabasje stopte, een koningsmaal. En met het van en naar huis gaan zoo'n heerlijke wandeling! dagelijks langs Erasmus! Dien man, zoo beroemd om zijne geleerdheid en omdat hij zoo verlicht was, had zij zielslief, en nooit ging zij hem voorbij, zonder hem toe te knikken als een geestverwant. – Neen, nooit had zij plezieriger kermis beleefd' ⁷⁵).

Dit merkwaardige slot, dat me aan de titel voor deze bijdrage hielp, vraagt nog om verklaring. Dat Maria Erasmus uit zijn werken kende, is niet aan te nemen. Hij was, wist ze, beroemd om zijn geleerdheid en omdat hij zoo verlicht was,' Maar tevens: ze knikt